

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

سازمان زنان ۸ مارچ (ایران-افغانستان)

۱۳ اکتوبر ۲۰۱۷

گزارش جلسه بحث و مذاکره و آکسیون اعتراضی

به مناسبت ۲۹مین یادمان جانباختگان سال ۶۷ و دهه شصت

۶ و ۷ اکتوبر ۲۰۱۷ – بروکسل

جمعه شش اکتوبر: جلسه بحث و مذاکره

عصر روز جمعه شش اکتوبر ۲۰۱۷ با فراخوان "کمیته جوانان بلجیم" و "سازمان زنان هشت مارچ" در مجتمع فرهنگی پیانوفابریک در بروکسل گرد آمدیم تا به مناسبت ۲۹مین یادمان جانباختگان سال ۶۷ و دهه شصت به بحث و مذاکره بپردازیم. هدف جمع برگزارکننده از برگزاری چنین جلسه ای این بود که علاوه بر برگزاری یادمان، موضوع قتل عام سال ۶۷ و دهه شصت را به موضوعی فراتر از یادمانی صرفاً تقویمی تبدیل نموده و از طریق بحث و جدل با حاضران این موضوع را تبدیل به ضرورتی عمیق تر برای مبارزات جاری در برابر جمهوری اسلامی نموده و جایگاه و اهمیت این موضوع را در مبارزات جاری و آتی نشان دهد.

جلسه با خواندن قطعاتی از خاطرات زندانیان سیاسی و خانواده‌ها به شیوه‌ای خلاقانه آغاز شد. واژه‌هایی که تاریکی را می‌شکافت و روشنایی که بازتاب بخش کوچکی از مقاومت هزاران جان شیفته و نسلی آرمان‌گرا در برابر تسلیم، عقب‌گرد، شکنجه، کشتار و اعدام بود؛ برشی کوتاه از روایت مقاومت در جدال با تاریکی، سکوت، سکون، خاموشی و فراموشی.

بعد از آن با طرح سه سؤال اصلی حاضران وارد بحث جمعی شدند:

۱- جایگاه کشتار دهه ۶۰ و سال ۶۷ در صحنه سیاسی جاری در ایران؟

۲- معنای سیاسی و عملی شعار "نه می‌بخشیم و نه فراموش می‌کنیم" چیست؟

۳- برخورد دستگاه قضائی آلترناتیو (انقلابیون) به مخالف سیاسی متشکل چیست؟

در یک بحث فعال هر یک از دوستان به جوانبی از موضوع پرداختند. هرچند برخی از دیدگاه‌ها زوایائی با یکدیگر داشتند اما مجموعاً به موضوعاتی مثل اهمیت تاریخ و تحلیل تاریخی تأکید شد. این‌که نگاه تاریخی نه صرفاً برای تصفیه حساب با گذشته بلکه برای درک حال و آفریدن آینده‌ای متفاوت ضروری است. خصوصاً در دوره‌ای که جمهوری اسلامی دست به یک یورش همه‌جانبه زده است تا با وارونه‌نمایی تاریخی عظیم، بر تضادهای درونی این دوره خود فائق بیاید. دوستان به اشکال مختلف این موضوع را طرح کردند که خشونت، کشتار و سرکوب سیستماتیک حاکمیت جمهوری اسلامی را نمی‌توان به یک دوره محدود کرد و آن را باید جزئی انکارناپذیر از ساختار این رژیم دانست که در دوره‌های مختلف به اشکال متفاوت بروز می‌نماید اما برجستگی سرکوب و قتل عام دهه شصت در تحکیم حکومت بنیادگرای جمهوری اسلامی از ضرورت سرکوب تفکر انتقادی و انقلابی در همراهی و هم‌صدائی با موج شکست انقلابات در جهان برمی‌خاست. حذف فزینی نسلی از انقلابیون در خدمت به ایجاد یک گسست نسلی بود تا مانع امتداد مبارزه و انتقال جمع‌بندی‌ها و تجربیات مبارزاتی شود. در این بحث به موقعیت مردم در آن دوره و شوک ناشی از شکست انقلاب و عقب‌گرد جامعه هم اشاره شد و همچنین نقش خانواده‌های جان‌باختگان و جان‌بدر بردگان در شکستن سکوت و ایجاد جنبش دادخواهی (با وجود تفاوت درک‌هایی که جمع از موقعیت و ماهیت جنبش دادخواهی داشت).

در مورد اهمیت شعار "نه می‌بخشیم و نه فراموش می‌کنیم" هم دوستان تأکید داشتند که باوجود جهت‌گیری و مرزبندی صحیح این شعار از زمانی که طرح شد تا به امروز و فراگیر شدنش در اپوزسیون و ... اما این شعار هنوز در ایران و درون جنبش به اندازه کافی فراگیر نشده است؛ و اتفاقاً امروزه با کلید خوردن پروژه‌های جدید و جدی "جعل تاریخ" و "آشتی ملی" اهمیت فراگیر و ترویج کردن این شعار بیش از قبل شده است. برخی از رفقاء بدرستی معتقد بودند که موضوع دادخواهی اگرچه شامل خانواده‌ها و دادخواهی حقوقی هم می‌شود اما موضوع نبخشیدن و فراموش نکردن، فراتر از نسبت خانودگی است. ما نمی‌بخشیم چون کشتار نسل آرمان‌گرا و انقلابی در واقع تخریب آینده‌ای بود که با وجود نسل انقلابی دهه شصت می‌توانست به شکل دیگری رقم بخورد و سرنوشت میلیون‌ها نفر در ایران و چه بسا در منطقه و جهان را تغییر دهد. دوستان تأکید داشتند که موضوع نبخشیدن و فراموش نکردن نباید محدود به افراد و اشخاص باشد، بلکه باید این نظام را هدف قرار داد. باید منافع نظام سرمایه‌داری در شرایط ایران را هدف قرار داد که همیشه پتانسیل تکرار این جنایات به اشکال دیگری را هم دارد. این چنین درکی نشان می‌دهد که هدف ما نه تنها انتقام گرفتن نیست بلکه هدف پایان دادن به سیستمی است که بر اساس سرکوب و کشتار سیستماتیک بنا شده است. برای موفقیت در این کار ما باید مرزبندی روشنی با هر نوع تفکر واپس‌گرا داشته باشیم. یکی از این مرزبندی‌ها، در نحوه

برخورد نیروی انقلابی به مخالف سیاسی‌اش نمایان می‌شود که موضوع سوال سوم بود و کمبود وقت مانع از پرداختن به آن شد و با تصدیق جمع به جلسه بعد موکول شد.

شنبه هفت اکتوبر: آکسیون اعتراضی در مرکز شهر بروکسل (پلاس دو لامونه)

این آکسیون که با فراخوان "کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی بر زنان" و "سازمان زنان هشت مارچ" صورت می‌گرفت قرار بود ساعت ۱۳ در مرکز شهر بروکسل برگزار شود. خوشبختانه ما زودتر در محل حاضر بودیم و فرصت کمی داشتیم تا عکس‌ها و شعارهای خود را روی زمین ثابت کنیم چون به فاصله کمی باران بی‌رمق و باد شدیدی شروع شد، اما هیچ کدام از این‌ها مانع ادامه کار ما نشد. تمام دوستانی که در محل آکسیون حاضر بودند (زن و مرد) با جدیت و انرژی گوشه‌ای از کار را به عهده گرفتند و در دو ساعتی که در آن محل بودیم بیش از هزار بیانییه و اطلاعیه بین عابران پخش شد. چون این میدان محل تردد مردم از ملیت‌های مختلف است. از طرف دیگر مردم شاهد بودند که عده‌ای در این هوای بد و بارانی در حال پیشبرد کاری هستند و همین باعث کنجکاوی آن‌ها هم می‌شد.

مثل سال قبل دائماً از بلندگوی ما متن افشاگرانه کوتاهی به زبان انگلیسی در ارتباط با کشتار سال ۶۷ و آمران و عاملان آن، دادگاه‌های مرگ و سوالات و نحوه اعدام‌ها و ... پخش می‌شد و همین توجه را جلب می‌کرد. با وجود این که بارش باران عمدتاً مانع ایستادن افراد بود اما اکثراً برای گرفتن بیانییه تأمل می‌کردند. در فواصلی که بارندگی نبود به دیدن عکس‌ها می‌پرداختند و سوالاتی می‌کردند. ما که در کنار عکس جان‌باختگان دهه شصت و سال ۶۷ عکس‌هایی از جان‌باختگان ۸۸، قتل‌های زنجیره‌ای و سایر کشتارها، زندانیان و حتی ناپدیدشدگان را قرار داده بودیم، عکس‌هایی از آمار اعدام در ایران و معنای گسترش روابط جمهوری اسلامی با کشورهای سرمایه‌داری را هم در کنار آن قرار داده بودیم که برای بیننده اروپائی قابل‌درک‌تر بود. همچنین چون تمرکز مبارزات این دوره کارزار زنان روی مسئله خشونت جنسیتی (دولتی) بر زنان زندانی سیاسی و غیرسیاسی بود، ما هم عکس‌هایی از زنان زندانی سیاسی امروز در ایران همراه با توضیحات آن را در کنار سایر عکس‌ها قرار داده بودیم که توجه برخی از عابران را به خود جلب می‌کرد و بهتر می‌فهمیدند که موضوع ما صرفاً برخورد به گذشته و یادآوری قتل‌عامی مربوط به ۲۹ سال پیش نیست. همچنین عکس‌هایی مربوط به کشتارهای جمعی در فلسطین، المان، ترکیه، چیلی، کنگو و ... نشان می‌داد که هدف ما محدود به ایران هم نیست و ما با کلیت نظامی که چنین پتانسیلی را در خود دارد مرزبندی داریم. برخی از دوستان هم عکس‌ها و شعارهایی در حمایت از رضا شهابی و سایر زندانیان سیاسی و غیرسیاسی که در اعتصاب غذا یا زیر حکم اعدام هستند، به همراه آورده بودند.

وجود یک عکس از پادشاه استعمارگر و جنایت‌کار بلجیم در دوره اشغال کنگو در کنار هیتلر و شارون و ... باعث اعتراض یک مرد بلجیمی شد که معتقد بود ما اجازه نداریم عکس پادشاه بلجیم را آنجا بگذاریم. او حتی بعد از اعتراض به ما با پولیس تماس گرفت اما ما توضیح دادیم که جنایت و کشتار کشور بلجیم در کنگو از نظر ما برخاسته از همین نظام سرمایه‌داری است و ... اما در عوض یک مرد بلجیمی دیگر با دیدن شعار "نه می‌بخشیم و نه فراموش می‌کنیم!" جلو آمد و گفت این شعار بسیار صحیح است و انتخاب شما هم صحیح است ما را در کنار مبارزات خود بدانید. یک دختر بلجیمی که با دقت توضیحات زیر عکس زنان را می‌خواند گفت باورش نمی‌شود که این‌ها مربوط به امروز است. یک پسر ترک با حرارت دوستانش را صدا می‌زد تا عکس دست دادن روحانی و رئیس‌جمهور فرانسه و آمار اعدام‌ها در همان سال را به آن‌ها نشان دهد. مردی می‌پرسید: "مگر در ایران هنوز با طناب اعدام می‌کنند؟" و از پاسخ ما متعجب شد که نه تنها با طناب بلکه در ملأعام اعدام می‌کنند. مرد جوانی از شعار بزرگ "سرنگون باد جمهوری

اسلامی!" عکس گرفت و با لبخندی دوستانه گفت امیدوارم موفق شوید. برخی از کسانی که بیانیه‌ها را می‌گرفتند به فاصله کوتاهی می‌ایستادند و آن را می‌خواندند و چند نفری برای عکس گرفتن و دادن کمک مالی دوباره برگشتند و ... به‌هرحال ما تمام تلاش‌مان را کردیم تا به حداکثر از این فرصت برای آگاهی دادن به مردم استفاده کنیم. همه این تلاش‌ها در آن هوای نامساعد بخش کوچکی از مبارزات ما برای دادخواهی و برای سرنگونی انقلابی جمهوری اسلامی بود و بعد از تمام شدن آکسیون همه با وجود خستگی جسمی که داشتیم اما در جمعی گرم و پرحرارت ایده‌هایمان برای آکسیون‌ها و مبارزات بعدی را به اشتراک گذاشتیم تا دفعه بعد با طرح‌هایی خلاقانه‌تر بتوانیم این مبارزه را طرح کرده و به پیش ببریم.

فعالان سازمان زنان هشت مارچ (ایران - افغانستان) - بلجیم

فعالان کارزار مبارزه با خشونت علیه زنان در ایران

ادامه عکس‌ها را در این لینک ببینید:

گزارش تظاهرات اروپائی در روز جهانی حق سقط جنین

۲۸ سپتامبر ۲۰۱۷ - بروکسل

عصر روز پنجشنبه ۲۸ سپتمبر ۲۰۱۷ یک تظاهرات سراسری در اروپا به مناسبت روز جهانی حق سقط جنین در بروکسل برگزار شد. در این تظاهرات که با فراخوان اکثر تشکلات زنان، احزاب و سندیکاها و ... سازمان‌دهی شده بود بیش از ۱۵۰۰ زن و مرد از کشورها و ملیت‌های مختلف شرکت داشتند. نیروهای سیاسی مختلف به شکل متشکل با شعارها و پرچم‌های خود گرد آمده بودند؛ اما شعار "بدن من، حق من است" به شکل برجسته‌ای خودنمایی می‌کرد. در نقطه شروع تظاهرات در پارک مجاور میدان شومان تظاهرکنندگان ابتداء دایرهموار حلقه زدند و دختران جوان دانشجو با حرارت و به شکل رزمنده‌ای شعارهایی در ارتباط با حق سقط جنین را به زبان‌های مختلف فریاد می‌زدند. از همان ابتدای تظاهرات بیانیه‌ها و ارتباطات ردوبدل می‌شد. دو موضوع برجسته بود یکی مبارزه برای حق سقط جنین در همبستگی با مبارزات زنان در پولند، ایرلند، اسپانیا، امریکا و ... یعنی کشورهایی که امروزه حق سقط جنین در آن‌ها یا وجود ندارد یا زیر ضرب رفته است و دیگری مبارزه برای حق سقط جنین در بلجیم چون در بلجیم کماکان زنان حق سقط جنین ندارند و صرفاً از آن جرم‌دائی شده است. مبارزه برای تحقق این حق و مجانی شدن امکانات جلوگیری از بارداری و سقط جنین و ... یکی از اهداف فعالان جنبش زنان در بلجیم است.

ما فعالان سازمان زنان هشت مارچ هم در همبستگی با مبارزات زنان در سراسر جهان برای حق سقط جنین در این تظاهرات شرکت داشتیم و سعی داشتیم توجه فعالان جنبش را به ورای مرزهای اروپا و امریکا ببریم یعنی کشورهایی که کماکان سقط جنین غیرقانونی است و مجازات سنگینی دارد و زنان اصولاً آن را به عنوان یک حق باز نشناخته‌اند و مذهب، دولت و قانون دست‌به‌دست روابط مردسالارانه بدن زنان را به شکل آشکار و با اعمال خشونت قانونی و دولتی

کنترول می‌کنند. به همین منظور بیانیه‌های مان به زبان‌های انگلیسی و فرانسه را در بین جمعیت پخش می‌کردیم که اکثریت با اشتیاق دریافت می‌کردند و از حضور فعالان جنبش زنان ایران ابراز خوشحالی می‌کردند. شعار ما "بدن من حق من است، نه هیچ مذهب، نه هیچ دولت و نه هیچ فردی، متعلق به من است" هم توجه را جلب می‌کرد و تنها شعاری بود که به همدستی مذهب و دولت و مردسالاری به شکل مستقیم اشاره داشت. زنی که از المان برای شرکت در این تظاهرات آمده بود از تی‌شرت‌های ما که نوشته بود: "بدون مبارزه انقلابی زنان هیچ تغییری به وجود نخواهد آمد!" بسیار خوشش آمده بود و آدرسش را داد تا یک تی‌شرت برای او به المان ارسال کنیم. پسر جوانی با شگفتی و کنجکاوی از نوع مبارزات ما تحت حکومت استبدادی در ایران سؤال می‌کرد و متعجب بود که چرا رسانه‌های غربی اصرار دارند که اوضاع در ایران بهتر شده است و ... بعد از تجمع در پارک جمعیت به سمت میدان شومان یعنی مقر پارلمان اروپا به حرکت در آمد. در بین راه فهمیدیم که تظاهرکنندگان از کشورهای مثل اتریش، المان، فرانسه و ... هم آمده‌اند؛ و در کمال تعجب فهمیدیم برخی از زنان و مردان سندیکای سرژت در همبستگی با زنان بلجیم از جنوب فرانسه به این تظاهرات ملحق شده‌اند آن‌هم درحالی‌که همزمان تظاهرات مشابهی هم در پاریس برگزار می‌شد. حضور دختران دانشجو از دانشگاه‌های فرانسه و هالندی زبان بروکسل چشمگیر بود و طراوت و شادابی زیادی به جمع می‌داد. جمعیت با شور و اشتیاق و فریادکنان به نزدیکی میدان شومان رسید و در آنجا با سخنرانی چند نفر از فعالان و نواختن موسیقی و ... تظاهرات به پایان رسید اما یکی از موضوعاتی که به جمع انرژی داد، خبر برگزاری رفراندوم برای سقط جنین در ایرلند بود، هرچند بسیاری از فعالان جنبش زنان مثل ما می‌دانستیم که این رفراندوم قطعاً راحلی برای پایان دادن به خشونت و کنترول بر بدن زنان نیست اما تغییر در چارچوب قانون یکی از گام‌های پیشروی جنبش زنان بوده است و حاضران آن را گامی از پیشروی خود می‌دیدند. در نقطه پایان تظاهرات از فرصت استفاده کردیم و بیانیه "کارزار مبارزه با خشونت دولتی، اجتماعی و خانگی علیه زنان در ایران" را بین جمعیت پخش کردیم تا گامی دیگر در جهت همبستگی بین جنبش زنان در اروپا و ایران برداشته باشیم.

فعالان سازمان زنان هشت مارچ (ایران - افغانستان) - بلجیم

ادامه عکس ها را در این لینک ببینید:

<https://www.facebook.com/8Marsorg/photos/pcb.2097580636934849/2097578840268362/?type=3&theater>